

[Jørgen Junior]

der er også punkter, hvor vi ikke kan bakke op.

Vi mener, at udenrigspolitik – det burde vel alle mene – skal føres til gavn for danske interesser, og derfor er det de sikkerhedsmæssige og de handelspolitiske problemer, der er det væsentlige. Vi ønsker klart NATO styrket, for vi finder, at dette simpelthen er en nødvendighed, fordi der jo er tale om en klar og tydelig stadig sovjetisk militær optrapning overalt, og den skjules ikke af hverken nedrustnings- eller SALT-konferencer.

Fremskridtspartiet ønsker også EF styrket, men derfor må vi være meget kritiske over for det overvældende EF-bureaukrati med en urimelig harmoniseringstrang. De Potemkinlignende kulisser, som for en stor dels vedkommende stilles op i Bruxelles, bør afløses af helt andre konkrete fremskridt, hvis ideen om et fælles Europa skal have en fremtid.

Den politik, Danmark fører i det sydlige Afrika, er ensidig og ikke til gavn for danske interesser. Der er vi altså ikke enige med regeringen på dette mindre, men dog ikke uvæsentlige punkt. Vi bør købe kul, hvor de er billigst, og hvor leveringen er sikrest. Det socialdemokratiske hykleri om boykot er efter min opfattelse et udtryk for en utrolig ubegavethed. En boykot fra dansk side alene har kun skadelige virkninger for Danmark. En international boykot er utænkelig, fordi den såvel økonomisk som strategisk skader Vesten. I selve Sydafrika kan den måske medvirke til kaos, men det eneste sikre er, at den kommer til at gå ud over de sorte i hele det sydlige Afrika. Derfor bør vi i Danmark stille og roligt, fornuftsbetonet, følge vore vestlige partners eksempel og udvide samhandelen med Sydafrika, for det er jo reelt det, der sker fra vestlig side.

Jeg vil godt komme lidt nærmere ind på de enkelte punkter, først og fremmest sikkerhedspolitikken, som vel nok er et samfunds væsentligste begrundelse for at have en udenrigspolitik og være med i fællesskaber, fordi vi ikke kan være os selv nok, når der er tale om sikkerhedspolitik. Jeg er helt enig i, at vi skal støtte NATO. Jeg er helt enig i, at vi skal bakke op bag ved det nordatlantiske forsvarssamarbejde. Men jeg er forholdsvis bekymret. Hvis man har nogle tal, så illustrerer ret enkle tal meget let, hvorfor man bør være bekymret. Sovjet brugte 121 mia dollars til våben i en periode, hvor USA brugte 87

mia dollars. I samme periode brugte Sovjet 67 mia dollars til offentlig undervisning og social velfærd, USA brugte 158 mia dollars. De tal synes jeg nok siger en mængde, og de viser, at den mistænksomhed, som hr. Kjeld Olesen talte om, var en reminiscens fra anden verdenskrig. Den er mildt sagt stadig til stede hos Sovjetunionen og kan sikkert desværre ikke afvises, ikke negligeres eller nedvurderes til at være mistænksomhed. I perioden fra 1968 til 1976 var der for USA og NATO-landene en nedgang fra 295 mia dollars til 230 mia dollars i forsvarsudgifterne. I samme periode var der for Sovjet og Warszawa-pagtlændene en stigning fra 179 mia dollars til 259 mia dollars. Også tal, som er væsentlige, og som har en betydning, som ikke bare er begrundet i en mere eller mindre urimelig mistænksomhed.

Så kan man selvfølgelig spørge sig selv: hvad er Sovjets begrundelse? Er man ude på at lave en krig eller på pres, er man ude på småkrige for at vedligeholde en særdeles givtig våbenproduktion, hvor man så endda kunne sige, USA har en tilsvarende givtig våbenproduktion, så de er også interesseret i det? Er det så koldt og kynisk? Nej, jeg synes nok, man må prøve at indse, at nedrustningsforhandlinger, Beogradkonference, SALT-forhandlinger i alt for høj grad har været forhandlinger med fine ord, som desværre langt hen ad vejen må afvises som blålys. Rundt omkring sker der en stadig optrapning. Man kan være enig med udenrigsministeren, når han er bekymret vedrørende situationen i Iran. Man kan håbe på, at den situation bliver løst, og at en fornuftig, fredelig udvikling kan klare problematikken, men man må også befrygte, at det, der er sket i Afghanistan, hvor Sovjet har overtaget kontrollen og indflydelsen, vil blive videreført i Iran, at det er det, skrivebordsteoretikerne i Moskva har været i stand til at se og længe har haft som målsætning. Der er nok ingen tvivl om, det er det, de gerne vil. Vi må så bare håbe, at det ikke lykkes.

Man kan også godt være bekymret over selv et så fredeligt område som Korea. Her går alt jo godt, produktionen er fantastisk i Sydkorea, Danmark handler mere og mere med landet, som er et af de områder sammen med Japan, som vi virkelig satser på. For nylig blev det afsløret – det var fra FN, så det er ikke noget, der kan næres tvivl om –